

Ondra sáhl do kapsy, třeba v ní najde nějakou zatoulanou korunu. Ne, žádný peníz nenahmatal, v kapse našel jen skleněné kuličky, které dostal od mámy.

„Peníze nemám, ale mám skleněnky,“ Ondra natáhl k Mírovi ruku s otevřenou dlaní, na které se leskly tři krásné duhové kuličky. Knihovník si je prohlédl a pochvalně mlaskl. „Za tři skleněnky ti seženu tři tatínky.“

„Ne, tři tatínky nechci. Co bych s nimi dělal?“

„Raději mu sežeňte jen jednoho, ale stejně báječného, jako je můj Mgr. Karel Lužina,“ dodala Anička.

Knihovník srazil paty k sobě a zhluboka se uklonil. „Všechno zařídím. Náš zákazník – náš pán. Jeden super báječný táta se k vám dostaví dnes, přesně v pět hodin a pět minut. Tak buďte, Ondro, s maminkou připraveni, ať nového tátu přivítáte, jak se sluší a patří. Klaní se knihovník služebník.“

HOSTINA

Ondra letěl domů jako vítr podivítr. Nic nedbal, že Anička jeho rychlým nohám nestačí. „Počkeeeeej! Kam tak utíkáš?“

„Nemůžu se s tebou zdržovat, slyšela jsi Míru, máme být s mámou připravení, nový táta k nám přijde ještě dneska. Musím mamince říct, aby si oblékla princeznovské šaty.“

Anička Ondrův spěch chápala, přesto ji trošičku mrzelo, že utekl a že ji nechal na ulici samotnou. Pokrčila rameny. No co, ona nikam spěchat nemusí, ona má tátu doma, a tak může jít hezky pomalu.

I maminka se podivila, jak rychle se syn z knihovny vrátil. „Ty už jsi doma? A kde jsi nechal Aničku?“

Ondra mávl rukou. „Ančí tančí, má baletácké nohy, takové nohy neumí utíkat, jen hopsat. Neměl jsem čas se s ní zdržovat.“

Ondrova slova se mamince pranic nelíbila. „Ondro, vy jste se s Aničkou pohádali?“

„Ne, nepohádali.“

„Tak proč tady Anička není, proč si spolu nehrajete?“

„Protože... protože mám plno práce,“ odpověděl kluk. Ondrova slova maminku ohromila. Nestává se často, aby se dobrovolně hrnul do pomáhání. „I tu můj popeláku,“ pohladila ho po vlasech, „dnes jsi pracoval dost, už nic dělat nemusíš, klidně si jdi hrát.“

„Nemůžu si hrát, mami, nemůžu, pochop to! On za chvíliku přijde a musíme se mu líbit, aby neodešel.“

Maminka se samým překvapením posadila na židli.

Vytušila, že se děje něco nepatřičného a že za tím stojí Ondrova upovídána pusa.

„Ondro, pomalu a od začátku mi řekni, kdo k nám přijde a proč se mu musíme líbit.“

„No táta! Náš nový táta! Sehnal jsem ho za tři kuličky.“

Maminka spráskla ruce. „Jaký nový táta? A jak jsi ho prosím tě sháněl?“

Ondra hrdinně vypnul hrud'. „Normálně, dali jsme s Aničkou inzerát na tátu, zaplatili jsme tři skleněnky a pan knihovník povídal, že k nám nový táta dorazí přesně v pět hodin a pět minut, tak máme být nachystání, ať může být svatba.“

O svatbě knihovník nic neříkal, ale Ondrovi se zdálo, že to jinak ani být nemůže.

Maminka nevěřícně kroutila hlavou, nedostávalo se jí slov. Zvažovala, jestli má Ondrovi vyhubovat, anebo se jeho snaze sehnat jí ženicha rozesmát. Ondra chytil mámou kolem krku a zašeptal jí do ucha: „Mami, jdi se převléknout do princeznovských šatů, jo? Já zatím připravím hostinu. Budeme mít tatínka, který nemá v hlavě bubáka.“

Maminčino dospělácké já křičelo varovné S.O.S. Ondra

něco spískal a ona mu má v jeho hře pomáhat. Už se chystala Ondrovi říct, že se rozhodně nemíní vdávat za nějakého tátu, který se nechal koupit za tři skleněnky. Jenomže Ondra se na ni koukal štěněčím pohledem, takže mu nemohla říct ne.

„Dobře, ty kecale, ukecals mě, jdu se dát do gala a ty uvař. Ale pokud možno, neudělej v kuchyni nepořádek, ať místo svatebních hostů nezveme malíře pokojů.“

„Neboj, mami, neudělám binec,“ přislíbil Ondra a sebevědomě nakráčel do kuchyně, kde bude vařit svatební dort.

O dortech toho moc nevěděl, znal jen recept na dort, který v pohádce vařili pejsek s kočičkou. Ti do hrnce naházeli všechno dobré, co rádi jedli, pak to upekli a zlý

pes jim to snědl. Protože toho bylo moc a protože přísady, které do dortu dali, byly divné, psa pak bolelo bříško.

Ted' Ondra zalitoval, že na Aničku nepočkal, mohla tu být s ním a mohla mu s dortem pomoci. Anebo by mu aspoň poradila, když je její máma pekařka. Ondra nakoukl do spíže. Očima ji propátrával a dumal, z čeho by se dal upéct svatební dort.

Zavrhl nudle, fazole i hrách a vytáhl sáček mouky. O mouce tušil, že se z ní pečou buchty, bábovky, takže určitě i dorty. Jenomže jak? Jak to udělat, aby se z bílého, sypkého prášku stal zlatý, kulatý dort? Nevěděl. Mouku odložil stranou a vytáhl krabici s piškoty, vlastně baletáky. Soustředěně mhouřil oči, uvažoval. Náhle si vzpomněl, jak se Anička chlubila, že jí maminka upekla k narozeninám piškotový dort. To je ono! Dort pro baletku Aničku byl piškotový! A piškotový dort je z piškotů! Bude potřebovat kulaté baletáky.

Ondra vzal krabici s piškoty, vysypal je do misky, na ně vyklopil malou skleničku marmelády. Pak to začal vařčkou míchat. Oj. Šlo to nějak špatně, některé piškoty se chovaly vážně jako tanečníci. Dělaly piruety a vyskakovaly tak vysoko, že se ocitly mimo misku. Ondra se vztekal. Brblal, že piškotáci baletaci jsou darebáci, co mu ztrpčují život. Odložil vařechu a těsto pro své kulinářské veledílo

začal hnít rukama, piškoty drolil mezi prsty. Cítil zadostiučinění. Jen ať neposlušné piškoty vidí, kdo je tady pá nem! Když se rozdrolené piškoty smísily s marmeládou, Ondrovi ztěžkly prsty. Vyrobil lepkavou maltu.

„Jak se ti líbím? Jsou mé šaty dost princeznovské, anebo si musím někde sehnat korunku, abych byla princezna se vším všudy?“ otázala se maminka, která zrovna vstoupila do kuchyně.

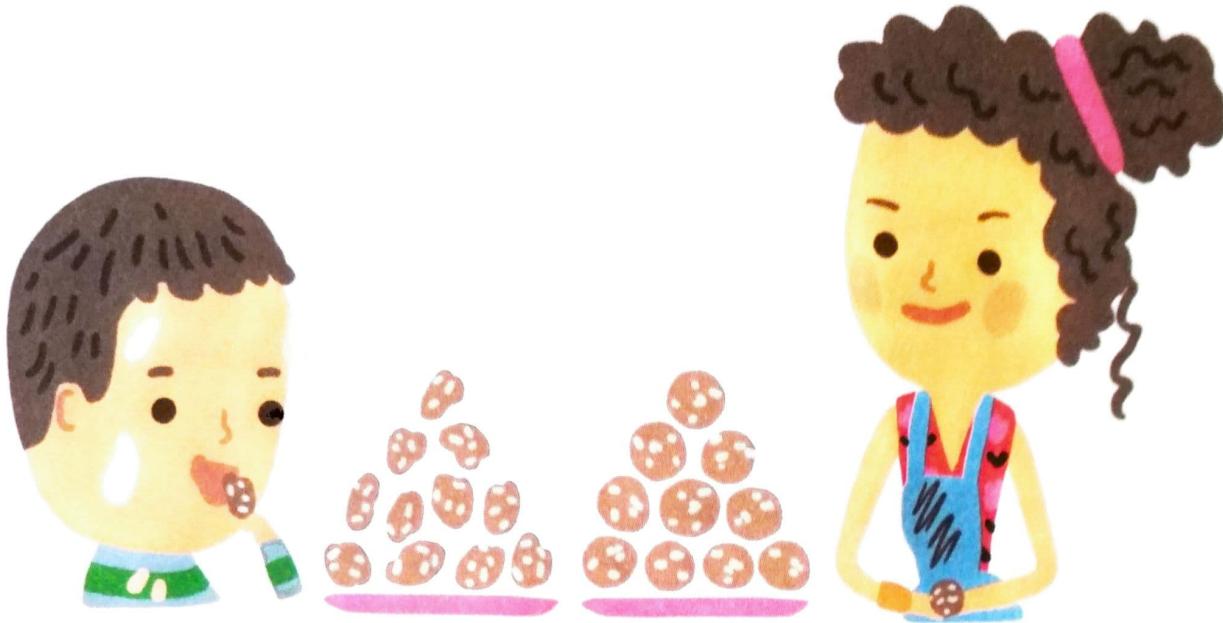
Ondra se na ni zadíval. Měla na sobě letní květované šaty s širokým páskem, na nohy si obula červené střevíčky. Vlasy si vyčesala do drdolu, účes jí teď zvýrazňoval krásný obličej. Slušelo jí to, slušelo jí to moc.

Kluk spokojeně přikývl. „Jsi hezká, mami. Korunka by byla fajn, ale radši bych potřeboval pomoc. Nějak se mi to lepí... Podívej...“ Ondra vytáhl ruce z misky. Měl je obalené červenohnědou hmotou.

Maminka užasla. „Co to má být? Teda jestli to vůbec má něco být...“

„Jo, až se to upeče, budeme mít bezva dort z piškotáků baletáků.“

„Uf, Ondro, ty jsi matla patla, radši mě k tomu pust,“ rozhodla maminka. Ondrovu špinavé ruce strčila pod proud teplé vody a pomohla mu je umýt. Pak si uvázala zástěru a prohlásila, že místo dortu udělají kuličky.

Ondra se s mámou nehádal, věděl, že se mu jeho cukrářské dílo nezdařilo. Maminka k rozdrobeným piškotům přidala máslo, žloutek a kakaový prášek, všechno zpracovala, a pak z hmoty koulela kuličky a obalovala je ve strouhance z vlašských ořechů. Ondra koulel též, jen místo kuliček vytvářel šišatce. Ty hodně šišaté si rovnou strkal do pusy. „To mají za trest, že se mi nepovedly,“ vysvětloval mamince.“

Nebyli se svou prací ani v polovině, když u dveří někdo zazvonil. Ondra ztuhl. „Kolik je hodin, mami? To už je pět a pět?“

I maminka se podivovala. „Není. Ten tvůj tátovský host má přijít až za půl hodiny. Hm, jestli je to on, hezky zčerstva ho vypoklonkuju. To by tak hrálo, abychom měli tátu, který neumí poznávat hodiny!“

Ondra šel ke dveřím, srdíčko měl až v kalhotách. Bál se, aby za dveřmi opravdu nestál nový táta, kterého máma vyžene. Otevřel dveře a... A zhluboka si oddechl. „To je jen babi,“ zahánil mamince do kuchyně.

„I to je mi hezké přivítání,“ durdila se babička, „ještě včera jsi kolem mě skákal jako opička na gumě, a dneska jsem pro tebe JEN babi. A já blázen stará se ženu, nesu ti želé hady a čekám, že mě za to zulíbáš!“

„Já to tak nemyslel, babi,“ omlouval se Ondra a jemně líbnul babičku na tvář. Babička mu podala sáček s bonbony, Ondra je hned otevřel.

„Babičko, ty jsi žůžová, strašně moc jsem hadíky potřeboval,“ prohlásil Ondra a odhopsal zpátky do kuchyně. Tam do každé své šišaté koule prstíkem udělal díru, do které vsoukal želé hada.

„Malí hadíci nepijí mléko z maminky hadice, ale libnou se z vajíček. Věděla jsi to, babi?“

Babička jukla do kuchyně. „Ano, věděla. Jen nevím, proč na jaře děláte vánoční cukroví a proč je máma vymódná jako na ples.“

Ondrova pusa povídalka se chystala, že babičce celou záležitost s tatínkem za tři skleněnky prozradí. Maminka ji však upcpala jednou piškotovou kuličkou a babičce jen řekla: „Nech se překvapit, babi. Myslím, že nás obě dvě čeká překvapení, jaké se nenajde ani pod vánočním stromečkem.“

Jsou-li překvapení hezká, babička proti nim nic nemá. A tak dál nevyzvídala.

TÁTA ZA TŘI SKLENĚNKY

Překvapení se dostavilo přesně dle domluvy. Přesně pět minut po páté hodině opět cinkl zvonek. Ondra nedočkal vě otevřel dveře a... A čekalo ho zklamání. Nestál tam žádny táta, který by se nápadně podobal Mgr. Karlu Lužinovi, ale jen knihovník Míra, co se směje s mírou.

„Nazdárek, Ondro, tak jsem tady!“

Ondra koukal na Míru, mlčel jako zařezaný, a pak výhrkl: „Schováváš ho za zády, že jo? Ukaž mi ho! Jaký je?“